

se povolení obnovy sporu dle § 530 čís. 7 c. ř. s., neboť podle § 178 c. ř. s. každá strana jest povinna při hlavním přelíčení v první stolici nabídnouti důkazy, nutné ku zjištění jejích údajů, naproti čemuž podle §§ 266 a 275 až 278 věci soudu procesního jest, připustiti a provésti nebo dáti provésti vhodné důkazy o důležitých sporných skutečnostech. Ustanovení § 531 c. ř. s. pak rovněž nelze užiti ve prospěch žalobců, neboť obnova dle tohoto § 531 jest jen tenkrát přípustna, když jde o důkaz, který byl ve sporu hlavním nabídnut, ale ve smyslu 2. odstavce § 279 c. ř. s. z jednání vyloučen, žalobce však důkazu, o který jde, ve hlavním sporu vůbec nenabídl. Dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. tedy zde není. Z toho, co uvedeno, následuje, že není důležité, zdali žalobce, jak tvrdil ve sporu o obnovu před soudcem první stolice, teprve po vynesení rozsudku v hlavním sporu zjistil jméno a bydliště svědka B-a. Nebylo tedy zapotřebí připustiti a provésti důkazy, žalobcem o tomto tvrzení nabídnuté, a řízení není vadným proto, poněvadž se tak nestalo. Ani uplatňovaného důvodu dovolacího § 503 č. 2 c. ř. s. tedy zde není.

Čís. 352.

Vyloučena-li z právního obchodu věc, o níž byla uzavřena smlouva dodací, záleží na tom, zda zákaz právního obchodu vydán před uplynutím, či po uplynutí dodací lhůty. V onom případě platí ustanovení § 880 obč. zák., v tomto případě platí smlouva a liknavý prodávatel jest práv z náhrady škody pro nesplnění smlouvy.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1919, Rv I 569/19.)

Firma A. zakoupila od firmy B. větší počet šrotovníků, firma B. opozdila se zaviněně s dodáním přes ujednanou dodací lhůtu. Po uplynutí dodací lhůty vydáno nařízení, dle něhož prodej šrotovníků připuštěn jen na úřední povolení. Firma B. ucházela se o úřední povolení, leč marně. Po té podala na ni objednatelka žalobu o náhradu škody pro nesplnění smlouvy. — **P r v á s t o l i c e** uznala dle žalobní žádosti. — **O d v o l a c í s o u d** rozsudek první stolice potvrdil, v podstatě z těchto důvodů: Nařízením vyloučeny šrotovníky z právního obchodu. O tomto případě mluví § 880 obč. zák., říká, že vyloučí-li se předmět smlouvy z právního obchodu ještě před jeho odevzdáním, má se věc tak, jako by smlouva uzavřena nebyla. Tím by ovšem žalobce byl odbyt. Než předpis ten není všecek. Dle § 1048 obč. zák., jenž podle § 1066 obč. zák. i pro smlouvu kupní platí, dlužno rozeznávati, pokud jde právě o úplatné smlouvy, o nichž tento předpis jedná, má se takto k onomu (§ 880 obč. zák.) jako speciální ku všeobecnému, — zda byl předmět smlouvy z právního obchodu vyloučen před dobou k odevzdání stanovenou čili teprv po ní, takže přijde na to, je-li prodávatel v prodlení s odevzdáním čili nic: smlouva pokládá se za neuzavřenou toliko v tom případě, že jest doba odevzdání ustanovena a zákaz právního obchodu stihne věc »v mezičase«, t. j. před tou dobou, takže prodávatel nebyl ještě v prodlení. Soudem z opaku vyplývá z toho, že byl-li prodávatel už v prodlení s odevzdáním, když zákaz vyšel, platí smlouva a jest prodávatel práv dle § 1047, 1066 a 920 a násl. obč. zák. náhradou škody, zejména též

ušlého zisku, že včas neplnil, aniž mu pomůže § 1447 obč. zák., jenž ze svého všeobecného předpisu trpí opět §em 1047 a 920 obč. zák. výjimku pro případ, že jde o smlouvu úplatnou a zavázaný jest v prodlení v čase kritické události. Doložit dlužno, že oprávněn jest toliko soud z opaku § 1048 obč. zák. a nikterak nelze se odvolati na § 1051 obč. zák., jenž předpokládá, že doba odevzdání stanovena není, kdežto § 1048 jedná o případu, že stanovena jest a jen o to jde, zda vyšel zákaz před jejím dopadnutím či potom.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované firmy, poukávav k důvodům rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 353. ✓

Ze závazků, vzniknuvších před 28. říjnem 1918 proti bývalému c. k. eráru, nelze žalovati erár Československé republiky.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1919, Rv I 587/19.)

Firma A. odevzdala dne 6. prosince 1917 na stanici Praha-státní nádraží bývalé společnosti státní dráhy zboží k dopravě do stanice Litoměřice bývalé severozápadní dráhy. V Litoměřicích shledán úbytek na zboží. V roce 1919 podala firma A. žalobu o náhradu škody, prohlásivši výslovně, že žaluje železniční erár Československé republiky jako právního nástupce bývalého c. k. železničního eráru. Žalovaný železniční erár Československé republiky navrhl zamítnutí žaloby a to předem proto, že na straně žalovaného eráru nedostává se pasivní legitimace. Námitku tu odůvodnil tím, že smlouva dopravní uzavřena byla mezi žalující stranou a bývalým c. k. železničním erárem, že železniční erár Československé republiky nevstoupil v závazky a povinnosti bývalého c. k. eráru, takže pouze c. k. erár lze žalovati; že skutečně existují dva právní subjekty, tomu nasvědčují také nařízení vlády ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. Žalovaná strana navrhla, by ústní jednání prozatím omezeno bylo na tuto námitku a by ve smyslu § 236 c. ř. s. zjištěno bylo mezitímním rozsudkem, že právní poměr mezi žalující stranou a žalovanou stranou z dopravní smlouvy ze dne 6. prosince 1917, uzavřené s bývalým c. k. erárem, jest po právu. — P r v á s t o l i c e zjistila mezitímním rozsudkem, že právní poměr mezi stranou žalující a stranou žalovanou »železničním erárem Československé republiky« opírající se o smlouvu dopravní, uzavřenou v Praze dne 6. prosince 1917 mezi stranou žalující a bývalým c. k. železničním erárem jest po právu. D ů v o d y: Dle ustanovení § 100 dopravního řádu ze dne 11. listopadu 1909 čís. 172 ř. z. lze podati žalobu ze smlouvy dopravní na dráhu, jež zboží převzala nebo zboží dle nákladního listu naposledy převzala nebo na jejíž průvozní trati škoda vznikla. V tomto případě bylo zboží odevzdáno k dopravě na stanici Praha-státní nádraží bývalé společnosti státní dráhy dne 6. prosince 1917 a vydáno dne 8. prosince 1917 ve stanici Litoměřice, severozápadní nádraží, tudíž naposledy převzato bývalou severozápadní dráhou. Jak bývalá společnost státní dráhy tak i severozápadní dráha, jichž ředitelství bylo ve Vídni a jež obě vlastnický